

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαρ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑκάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη — 9 Φεβρουαρίου.

Ὁ **Στεφανίδης** παρακαλεῖ—ἀν ἦνε παράκλησις ἢ βροντή—τὴν Βουλὴν νὰ ἀγοράσῃ μεγάλην εἰκόνα τοῦ Γαμβέτα, ποιηθεῖσαν ὑπὸ Ἑλληνοσ καλλιτέχνη. Οὕτω πράττουσα ἢ Βουλὴ, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Στεφανίδου, καὶ τὴν καλλιτεχνίαν προστατεύει, καὶ θέλει τιμῆσει τὴν σκιάν τοῦ μακαρίτου.

Ἐκεῖνο τὸ μακαρίτου μοι φαίνεται τόσῳ νόστιμον ὅπου ἐτέθη, ὅσῳ θὰ ἦτο νόστιμος ἢ παραφροσύνη μου, ἦτις! Ἡ δὲ μὲ παύρμα νὰ βαντίσω διὰ μυροφιᾶλης Ἀττικῶν τὰ βόδα τοῦ κήπου μου. Ὁ μακαρίτης—Γαμβέττας! ὁ μακαρίτης—Κανάρης! ὁ φιλέλληνα ποιητής—Οὐγγῶ!

*

Ἐπὶ τοῦ βήματος ἀποθέτει ὁ κλητὴρ παρὰ τὸ σύνθημα ποτήριον τοῦ ὕδατος, κομψὸν ποτηράκι πλήρες σμαδάς· ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς σμαδάς συγκίνησις ἠλεκτρικὴ διατρέχει τὰ ἀκρατήρια· οἱ κύριοι πρακτικογράφοι ἐν τῷ θεωρεῖῳ μας κύπτοντες ἐπὶ τῶν σημειώσεων τῶν ἀσφαλιζούσι τὸ φαινόμενον κατὰ τῶν ἀπειλῶν τῆς λήθης· οἱ κύριοι ὑπουργοὶ μεθιδῶσι· διότι ἢ σμαδά εἶνε κλασικὴ εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοβουλίου καὶ τὰ εὐφυολογήματα τῆς δημοσιογραφίας, ἀφ' ὅτου ἀρρίκτως συνέδεσε τὴν γλυκύτητα τῆς πρὸς τὴν ρητορικὴν τοῦ κ. Δεληγιάννη.

Ἄλλ' ἤδη δὲν εἶνε ὁ κ. Δεληγιάννης, ὅστις ἐνθυμεῖται τὴν ἐγκαταλειμμένην του, ἀλλ' ὁ κ. **Σπήλιος Ἀντωνόπουλος** ἀναβάς ἵνα καὶ οὗτος ὀμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ προὑπολογισμοῦ. Ἄλλὰ μεθ' ὅλην τὴν ἀπειδὴ χρῆσιν αὐτῆς τὸ γλυκὺ ποτὸν δὲν ἰσχύει οὐδὲ τοῦ λόγου του τὴν δριμύτητα νὰ ἀπαλύνη, οὐδὲ εἰς τὰ ὠτὰ μας διαυγαστέραν νὰ φέρῃ τὴν φωνὴν του. Καί, ἐάν, ἀναγνώσταί μου, εἴσθε τόσῳ περίεργοι, ὥστε νὰ ἀπαιτήσετε παρ' ἐμοῦ τεμάχια ἐκ τοῦ λόγου του, κ' ἐγὼ τόσον αὐστηρὸς, ὥστε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶ ἐκ τῶν σημειώσεών μου, θὰ σᾶς ἀπῆντων :

— Εὐχαρίστως! Ἐκ τοῦ λόγου τοῦ κ. Ἀντωνοπούλου :

α' Ἐν τὴν πολιτικὴν ταύτην δὲν πατάξωμεν... δι' ἀφειδοῦς δαπάνης... Συνετέλου εἰς τὴν κοινὴν σπατάλην

χωρὶς νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ ταμεῖον κενοῦται... Ἀτιμία τῆς πατρίδος... Ὁ πολιτικὸς μανθῶας δὲν καθιστᾷ τὸν βουλευτήν... Τὰ ὑπ' ὄψιν σας νομοσχέδια τί ἄλλο εἶνε ἢ σπατάλη;... »

Καὶ οὕτω ἠδυνάμην νὰ προχωρήσω, ἐπὶ πολὺ ἀκόμη θεραπεύων τὴν περιεργίαν σας· τοιαῦτα φρασίδια διακεκομμένα καὶ ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων, εὐαρεστοῦνται ἀπὸ τῆς αἰθούσης· νὰ ἀνέρχωνται μέχρι τοῦ ὕψους μας. Τὰ λοιπὰ συμπληροῦνται διὰ τῆς μαντικῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματος.

Καὶ τὰ λοιπὰ εἶνε, ὅτι ὁ κ. Ἀντωνόπουλος ἐπαναλαμβάνει καὶ οὗτος τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγορευσάντων ἐκ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀποκρούει σπάταλον ἀποκαλεῖ τὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως, ἣτις καὶ τὸν πληθυσμὸν ἐφυγάδευσεν ἐνεκα τῆς ἐξάντλησεως τοῦ τόπου, μνημονεύει τὸν Ἐπαμεινώνδα Δεληγιώργην ὡς ὑπόδειγμα πολιτικοῦ ἀνυψοῦ· τὰς ζητήματα, καὶ μὴ οἰκονομοῦντος δι' ὑποχωρήσεων τοὺς μὲν καὶ τοὺς δέ· ποιεῖται τὴν ἀπαραίτητον πλέον σύγκρισιν μεταξὺ Τρικούπη τοῦ 1880 πλήρους σθένους, καὶ Τρικούπη τοῦ 1882 ἀπαρνηθέντος ἐαυτὸν καταγγέλλει τὰ νομοσχέδια, ὡς ὑπερηγεμένα ὑπὸ πνεύματος ταμειυτικοῦ, σκοπὸν ἔχοντος τὴν ἐξάντλησιν τῆς πατρίδος· συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀξέχσεως τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων, καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς βιομηχανίας.

Καὶ μία μοσχομαγικὴ μεταφορὰ τοῦ κ. Ἀντωνοπούλου φαιδρῶνασα τοὺς πάντας μέχρι καὶ τοῦ ἀγρίου συνήθως ρήτορος :

— Δὲν ἀφίστατε καμμιὰ τρύπα τοῦ νὰ μὴ τὴ βουλώσετε.

*

Τελευταῖος κατὰ τὴν συνήθειάν του, καὶ ἀφοῦ νομίζετε ὅτι ἐκενώθη πλέον ἢ φασέτρα τῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ ἀρχίζου νὰ προσλαμβάνωσιν οἱ λόγοι τῶν ἀντιπολιτευομένων μηρυκαστικὰς ιδιότητας, μετὰ πολλὰς προσδοκίας λαμβάνει τὸν λόγον ὁ κ. **Λεωνίδας Δεληγιώργης**.

Τέσσαρα κυρίως εἶνε τὰ διακριτικὰ σημεῖα, ἐν οἷς περιεστράφη ὁ βμαλὸς καὶ συζητητικώτατος λόγος του : ὁ προὑπολογισμὸς ἐν γένει, ἢ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία, ἢ μονοετῆς θητεία, καὶ τὰ φορολογικὰ νομοσχέδια. Καὶ ἀπὸ τῶν τεσσάρων τούτων σημείων ἀφορμώμενος κητορθεὶ νὰ χαράξῃ ὁδοὺς καὶ νὰ ἀνεύρῃ ἀτραποὺς ὄχι πεπατημένας· διότι ἔλλειπουσιν ἐκ τοῦ λόγου του οἱ κοινὸι τόποι, εἰς οὓς κατ' ἀνάγκην πλέον ἐστρέφετο ἢ ἀπὸ τοσοῦτου καιροῦ παρατεινύσα τὴ συζήτησιν ἀντιπολιτεύσεις, καὶ ἦτο κίνδυνος νὰ ἐκ-

ναρδάκης είναι κάτι τι άχώνευτον, κάτι δύσπεπτον, κά τι προσβάλλον την ελληνικήν υπερφάνειαν, και όταν προστεθούν εις την πλάστ γγα όσα έν τώ φρεσέρω άγωνί μεταξύ των δύο ό κ. Γεννάδιος νομίζει ότι έπεγείρησε κατ' αυτού ό Βερναρδάκης ταπεινά, χθαμαλά, όλέθρια, συκοφαντικά, και κάτι τι άποτρόπαιον.

Ματά τοιαύτην ψυχικήν διάθεσιν και ήμείς πιστεύομεν όχι πλέον ώς χρονολογοί, άλλ' ώς ψυχολόγοι, ότι δέν ήτο δυνατόν εκ τόσης πυρκαϊάς να έκτραγή ένας έτοιμόςσεντος σπινθήρ, προκλήσεως ταραχών εις τας παραδόσεις του Βερναρδάκη, και επαναφοράς τής κλεινής εκείνης εποχής, καθ' ήν Βερναρδάκιςται έσθύνον τό άερίοφως, όταν έδίδασκεν ό Γεννάδιος.

Τούναντιόν ό κ. Γεννάδιος έπιθυμεί να ριζώση ό Βερναρδάκης εις τό Πανεπιστήμιον, διότι θέλει να έχη όρθόν τόν αντίπαλόν του και όχι πεπτωκότα.

Υστερον από αυτά όλα, νομίζομεν ότι τό ζήτημα καθίσταται καθαρόν ζήτημα άστυνομίας του κ. Πρωτάνεως, όστις και πρέπει να έγγυθη εις τόν κ. Βερναρδάκην ήσυχίαν εις τας παραδόσεις του, να ανακαλέση και αυτός την παραιτησίον του, και επανέλθουν τά πράγματα εις την προτέραν γαλήνην των.

Ευτυχώς και ή όμάς των ένταύθα Ήπειρωτών φοιτητών, έδήλωσεν εις τό Γραφεϊόν μας ώς ψευδής: εκείνο όπερ τοίς άπεδόθη, ότι αυτοί ήσαν οι άυτουργοί των ταραχών, εκτίοντες ούτω φόρον συμπολιτών πρός τόν κ. Ήναστάσιον Γεννάδιον. Άπεδοκίμασαν μετά ζωηρότητος άπ' εναντίας τά γενόμενα, έρ' ή τοίς συνεχάρημεν. Άκόμη δέ μία άπόδειξις είναι τότο ότι τά γενόμενα δέν είχαν σπουδαϊόν χαρακτήρα, επομένως ό κ. Βερναρδάκης όφείλει να ανακαλέση την παραιτησίον του, και ό κ. Πρωτάνης να φροντίση όπως μη επαναληφθώσι και αυτά τά σποραδικά άκόμη.

Εκει εις τό παλαιόν Φάληρον, τό άσυγκρίτως ρομαντικώτερον και ώραιότερον του νέου, εις την γραφικήν εκείνην άκραν όπου έχουν άναπετάσει οι χρυσοί άδελφοί Χρυσοτάγαροι τό θερμόν κέντρον των έκδρομών, του κυνηγίου, των πικ-νίκ, και του κερριού, έλαβε χάρων προχθές φρικτή σκηνή άυτοχειρίας έν μέσφ νέον πρώτης άκόμη νεότητος, τοίς όποίους βλέπων τις έκλαμβάνει ώς πιστωτικά καταστήματα ζωής ή ευτυχίας, έν τή ώραιότερα ήμέρα των Άθηνών, άπέναντι του ζωοπαρόχου ζεύγους του φαληρικού δρίζοντος και τής φαληρικής θαλάσσης.

Η άυτοκτονία του έν των μεγαρικών Βύλων Χρήστου Σταμούλη, υιού άγαθού ζωεμπόρου, μετά δειπνον και πότον τόσφ παιδρόν έν μέσφ τεσσάρων νέων καλών οικογενειών, όσφ μυστηριώδης και άν φαίνηται, μυστηριωδέστερα καταντώσα με τοίς πλατωνικούς λόγους, οίτινες την συνώδυσαν: «Άντί να σκοτώσουν έσάς, σκοτόνομαι καλλίτερα εγώ», ούχ ήττον διάφορα περιστατικά χύνουν άπείσιον φώς επ' αυτής και δέν δυνάμεθα να την εκλάβωμεν μεμονωμένον τυχαϊόν γεγονός, άλλά φαιόμενον εκδιούσν την νοσηράν, νοσηροτάτην άτμόσφαιραν, εις ήν ή νεολαία των γυμνασίων και έδω και έν Πειραιεί και εις άλλας μεγάλας πόλεις ζή και κινείται.

Τά γυμνάσια! Σχολεία στενώσεως του πνεύματος και άκαδημία άποναρκώσεως της ψυχής!

Οί έχοντες ισχυρά τά νεύρα και κραταιάν την ψυχην κληρονομικώς μετρίκις σώζονται έπιπλέον άλλ' οι παράλασδύ-

τες ψυχην μαλακήν και νεύρα χαλαρά παραδίδονται και άπόλλυνται.

Κλείσατε τά γυμνάσια! Κλείσατε τό Άρσάκειον! Άλλως μετά μίαν γενεάν, άν ούχι από τούδε, δέν θα έχωμεν νεολαϊαν ούτε του άρρενος ούτε του ήήλεως φύλου' τί θα έχετε, άς μη τό είπωμεν.

Είσετι δέν έβελετιώθη ή κατάστασις τής υγείας του συνάδελφου μας Ήωάννου Κομπούρογλου.

Τά φιλικά μας συγχαρητήρια εις τόν έν Μιτυλήνης καλόν μας φίλον κ. Τρύφωνα Κόντορ διά τό διδακτορικόν του δίπλωμα, όπερ τώ προσήνεγκαν αι έπιτυχεις εις την ίατρικήν εξετάσεις του.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΥΓΡΟΪ (ΤΟ ΕΙΔΙΚΟ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τό θέατρόν μας προχωρεί εις τας παραστάσεις του και ό Λαμπρούνιας εις τας εισπράξεις του με νέα μελοδράματα, οίος ό άμερικανός Γουαρανής κλπ.

Η νεολαία άκονίζει τά χερίά της διά τας ευεργετικές των πρμαθορών, αύται δέ τά δόντήά των διά τας εξ αυτών εισπράξεις.

Και ένταύθα, εκτός των μικρών τακτικών έσπερίδων, παρακινείται μέγας χορός τή πρωτοβουλία των νέων άμφοτέρων των φύλων εις την λέσχην 'Ε.Λ.Ι.Δ.Σ, ούτινος θέλω σάς κάμει έκθεσιν, χωρίς να εκθέσω τίνα.

Οί κρεωπόλοι συμβιβάσθησαν με τόν δήμον, ούτις τοίς εξέπεσε τό 1]3 του έννοικίου των εργαστηρίων των, και άνέλαβον τά κρουουργικά των καθήκοντα.

Επίσης, συμβιβασθείς με την ασφάλειαν ό Γκοδόστης, άνέλαβε τά φαρμακευτικά του καθήκοντα.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Χωρίς κανένα θόρυβο ή Άποκρηά διαβαίνει, νταούλι δέν ακούστηκε, ούτε ζοορνάς άκόμα, είμαστε όλοι άρωστοι και κρουολογημένοι, και ούτε τραγούδι Άποκρηάς δέν έγ'νε από στόμα. 'Ως και αυτός ό ούρανός συννεφρισμένος είνε, και ούτε ήλιο βλέπουν καν αι πένθιμοι Άθηναι.

Μελαγχολία και σιγή εις όλα βασιλεύει, χωρίς μεθύσι και χορό ή νύκτα μας περνά, και ό κύριος πρωθυπουργός τρεις ώραις ήλιορρεύει, και αυτός μονάχος όλα μας τά βλέπει φωτεινά. Βουλή και ίσοζύγιον και τόση ήλιορρεύει, ιδού τό μόνο γλέντι μας και ή μόνη φλυαρία.

Κανεις δέν βγαίνει μασκαράς να μας διασκεδάση, και ό Καλλιγάς εύρίσκειται πολύ συλλογισμένος, την άνθρωπιά του ό καθεις φοβάται μήπως χάση, και μένει με τή μούρη του κατευχαριστημένος. Και νύκτα μέρα στέκονται ή μάσκαί, κρεμασμένοι, άλλά και αύταις σου φαίνονται πως είνε λυπημένοι.

Σαλόνια δέν άνοίγουνε, τά φώτα δέν ανάβουν, και μαραμμένα φαίνονται ροδοπλασμένα κάλλη' θαρρείς πως όλοι οι Ρωμηοί τά σάββανά των βάβουν, και κλαίν' τή μαύρη μοίρά των και τό πολύ των χάλι. Θαρρείς πως όλοι οι άστοί τής φίλης πρωτευούσης φιλοσοφούν και σκέπτονται περι ζωής μελλούσης.

Τί είνε τότο τό κακό που ήλθε και σ' έμάς; που είνε τά τραγούδια μας, ή τρέλλαις και τά γέλοια; εγώ θαρρώ πως έφθασε Μεγάλη έβδομάς, και θα μας ψάλλη ό παπάς τά δώδεκα Βαγγέλια. Έμπρός λοιπόν, ζωντάνεψε και πήδησε, Άθίνα, και ή κάθε μιζ σου γειτονιά άς λάμψη με βεστία.

Κουράγιο, μασκαράδες μου, στούς δρόμους μας φανήτε, κανένας άμασκάρευτος και έρέτος άς μη μείνη' τί διάβολο! μήπως και σεις άλήθεια καρτερείτε αυτό τό ίσοζύγιον και καλή να γίνη; Κουράγιοι, μασκαράδες μου, για φόρους μη σάς μέλει... μη κλαίτε σεις;... κλαψίματα ή Άποκρηά δέν θέλει. Σουρής.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ Β' ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ (Άνεγνώσθη την 2 Φεβρουαριου 1883) (Συνίχεια ίδε άρθ. 420)

Είπούσα έν αρχή ή επιτροπή ότι δέν εδρε κατά τό βόρειον τμήμα τής πόλεως τερατώδη φαινόμενα, όπως εις τό νότιον, ούδόλω; απέκλεισε τοίς μεγάλους ύπαιθρίους άποπάτους' διότι, εξ ότων ειδε, ούτοι ούδέ κατά μικρόν δύνανται να άναχθώσιν εις τά τερατώδη φαινόμενα' είνε δέ τούναντιον συνήθη και πάνυ φυσικά εις την ίδιουσυγκρασίαν του δη καλουμένου ραμηροΪ, του άνθρώπου δηλον ότι εκείνου, ούτις φέρει έτι, — και δυστυχώς καυχάται τουτ'αυτό, — τό φοβερόν τής δουλείας όνομα. Άπόδειξις δέ τούτου είνε ό κατάλογος, όν επί τροχάδην και έν βίβ άνέγραψεν των ότων ήδυνήθη να παρατηρήση τοιούτων λαοσυτηρίων χώρων. Διότι πλην των όλίγων ούς άλλοτε άνέφερον, κατά την τελευταίαν αυτης περιόδειαν, ή επιτροπή παρετήρησεν άποπάτους ιδιορρύθμους και ύπαι-

θρίους. Κατά την αρχήν τής λεωφόρου Φαλήρου, όλίγον κατωτέρω του Στρατιωτικού Νοσοκομείου, — εις πολλάς των παραπλευρών όδων τής λεωφόρου ταύτης' κατά τό τέλος τής Λεωφόρου Άμαλίας, υπό την σκέπη των άγριοπεριών και κάτωθεν του σωζομένου έτι τεμαχίου του τείχους εκείνου, τό όποιον περιέκλειε τας Άθίνας πρό τής επαναστάσεως.

Εις τας όπισθεν του τείχους τούτου άνδρας του Μακρουγιά-νη, όπως και εις τας όλίγη κατωτέρω περιορίζουσας την πλατειαν του Όλυμπεϊου, καθώς και εις τας όλίγη ανωτέρω κατά την λεωφόρον Άμαλίας εκτισμένας' όπισθεν του Στρατώνος του πυροβολικού' κατά τινες των μανδρών των παρά την λεωφόρον Κηφισσίας, κατά τας ύπό τούς πρόποδας του ΛυκαβητοΪ και Άγγέσμου άνδρας, εις την παρά τά Λατομεία Στρέφη συνοικίαν' όπισθεν του Πολυτεχνείου, κατά την παρά τό Άερίοφος συνοικίαν των ίεροδούλων κτλ. κτλ.

Και ή επιτροπή παρακαλεί να επιτραπή αυτη όπως μη προχωρήση εις την άπαριθμηση ταύτων, διότι φοβείται μη εκληφθη ότι εξέλεγη να συλλέξη άπογραφικώς πληροφορίας άφορώσας εις την γεωργίαν, και όχι να σπουδάση τά περι τής καθαριότητος τής πόλεως.

Ευρείσεα έν αρχή τής περιόδειας κατά την πλατειαν του Όλυμπεϊου ή επιτροπή ένόμισε καλόν να μη επέμβη εις δικαιοδοσίας άλλων, ήτοι να μη έπιθεωρήση τούτο πρός άρχαιολογικώς μελέτας, ούτε μένουσα παρά τοίς κίονας τούτου να περισκοπήση τά άνω και άποθανυμάση την περίξ φύσιν, ήτις, φωτιζομένη υπό του μετά βροχήν αθηναϊκού ήλιου, έξωγραφείτο δι' άπλέτου φωτός και γλυκυτάτων χρωμάτων. Τούνοντιον ένόμισεν όρθόν, κλειούσα τοίς όθαλαμούς εις πάντα ταύτα, να κατέλθη μικρόν κατωτέρω, παρά τας βάσεις του κρηπιδώματος, έρ' ού έκτισται ό ναός και να εξέτάση όποιου είδους θυμιάματα θαυμασμού οι φιλάρχαιο του Άστεως κάτοικοι προσφέρουσιν εις τόν εκεί που τελευτήσαντα και ταφέντα Νώς τής 'Ελλάδος, τόν Δευκαλίωνα. Κατελθούσα λοιπόν από τής πρός τόν κήπον του Παρθενώνος διόδου, και περιελθούσα τό κρηπιδώμα όλόκληρον, παρετήρησεν ότι τά αναθήματα, τά όποια ως λέγεται κοινώς και επί των άρχαιοτάτων ναών των ελληνικών έτίθεντο σκαλιζομένου του βράχου έν είδει κρούπτης, και ένταύθα παρομνίως ενετίθεντο είτε πανταχού όπου άφρηθήσαν εκ των μεγάλων τής βάσεως ταύτης πετρών τινές και κίλωμα κατασκευάσθη, είτε όπου έσχηματίζοντο γωνία εκ των προεζχόντων κτισμάτων των στήριζόντων τό κρηπιδώμα.

Η μόνη διαφορά, ήτις περι ταύτα άπήνηται, ήτο ή εξής: «Οτι ένθ οι άρχαιο άνέθετον συνήθως χρυσοΪ και άργύρου αναθήματα, οι σήμεραν αναθέτουσι τά έργα του στομάχου αυτών.

Κάτωθεν του μέρους τούτου πρός την κοίτην του ποταμού ό χώρος ίσοπεδούται. Περιττόν νομίζει ή επιτροπή να αναφέρη τίνα τά εκεί μετά των πετρών και του χώματος ριπτόμενα πρός ίσοπέδωσιν σώματα' τούτο δέ μόνον παρατηρεί ότι, κατά νέον τινά και τώως άγνωστον μέθοδον, αυτε αι γαλαί ούτε αι ινδιαναι όνοιθεσ φαίνονται σώματα μη δυνάμενα πρός τούτο να χρησιμεύσωσιν, άρκεί μόνον να έχωσιν ήδη παύσει άναπνεύσασαι και να ήρξαντο σπτόμεναι.

Η κοίτη του Ήλισσού από του μέρους τούτου μέχρι του άρχαιου Σταδίου, ήν ή επιτροπή διέτρειεν, ήτο καθαρά κατά την όραν εκείνην, πιθανόν' διότι τό των πραγματοποιένων ήμερών εκείθεν διελθόν ρεύμα ειχε σκρώσει πάσαν άκαθαρί-

Ἄφου ἐτελείωσε, κατέθεσε τὸ μουσικὸν ραβδίον καὶ εἶπε στεναζῶς :

— Δὲν θὰ διεθύνω πλέον ! Οὔτε θὰ γράψω ! Ὁ Παρισ- γὰρ θὰ εἶναι τὸ τελευταῖόν μου ἔργον.

— Διατί ; τὸν ἤρώτησαν.

— Διότι θ' ἀποθάνω !

Ὁ ἀναμορφωτικὸς ἄγγλος βουλευτὴς Μουνδέλλας, ὁ συνδέ- σας τὸ ὄνομά του μετὰ τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς δημοτικῆς ἐκ- παιδεύσεως, ὁμιλῶν ἐσχάτως πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του, ἐξέ- φρασε τὴν εὐχὴν ὅπως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματός των, ὁ Γλάδστον, παρατεῖν τὴν ἐν Κάνναις τῆς Γαλλίας ἀναρρω- τικὴν διαμονὴν του ἕως ὅτου ἐπαναλάβῃ πλήρη τὴν ἀκμὴν τῶν δυνάμεών του.

Ἄλλ' ἐπίσης εἶπεν, εὐχομαι καὶ διὰ τὸν κ. Νόρθκοτ, ἀρχηγὸν τῶν συντηρητικῶν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, ἐπιχειρήσαντα καὶ αὐτὸν ταξεῖδι ἀναρρώσεως. Καὶ ἤρχισε νὰ πλῆξῃ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἀντιπάλων του βαθὺν στέφανον, λέγων ὅτι θὰ ἐξημέρωνε κακὴ ἡμέρα διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἐάν ποτε μετέπιπτεν εἰς ἄλλας χεῖρας παρὰ τὰς τοῦ Νόρθ- κοτ ἢ ἀρχηγία τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Τί βλάξ ! θὰ λέγη καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀγγλομαθὴς πρωθυ- πουργὸς μας, αὐτὸς ὁ Μουνδέλλας ! !

Καὶ ὁ ὑπουργὸς Δίλκε καὶ ὁ Μουνδέλλας ἐν ταῖς πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς τῶν ἀγορεύσεσιν ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ὑποστη- ρίζωσι πάση δυνάμει τὸ περὶ καταργήσεως τοῦ ὄρκου κατα- τεθὲν ἤδη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βουλὴν νομοσχέδιον καὶ ἀντι- καταστάσεως αὐτοῦ δι' ἀπλῆς βεβαιώσεως.

Παρ' ἡμῖν μόνος ὁ Δουζίνας, ὁ εἰσηγητὴς τῶν νεωτερισμῶν, ἓνα εἶδος ἀρσενικῆς μοδίστρας, ὑπνέριζατο τὴν κατάργησιν τοῦ ὄρκου, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιμείνῃ. Ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ νεωτερισταὶ βουλευταὶ Φλογαίτης, Φιλάρετος καὶ ἄλλοι θὰ ὑποβάλωσιν ἐν προσεχεί μελλόντι τοιοῦτο νομο- σχέδιον ἀνασταλτικὸν ἐθίμων βαρβάρων καὶ ἀνοήτων καὶ μηδεμίαν σημασίαν, πλὴν τῆς τυπικῆς καὶ γελοιώδους, ἐχόντων.

Θέλετε νὰ ἀπολαύσητε ἐλευθέρους χαρακτῆρας ;

Ὁ Γλάδστον ἔχει υἱὸν βουλευτὴν, τὸν Ἔρθερ. Ὁμιλῶν οὗτος πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του ἐν Λῆδς περὶ τοῦ ἱρλανδικοῦ ζητήματος, ἐμνημόνευσεν ὄχι μόνον ἠπίως, ἀλλὰ καὶ εὐμε- νῶς σχεδὸν πρὸς τοὺς ἱρλανδοὺς, τὴν περὶ αὐτοδιοικήσεως μεγάλην ἰδέαν τῶν ἱρλανθῶν, τοῦ νὰ ἔχωσι δηλαδὴ χω- ριστὸν κοινοβούλιον, ἰδέαν ἣτις ἀνάπτει τὸ αἷμα ὄλων τῶν Ἀγγλων, καθ' ἧς ἐσχάτως ἀκόμη ἐξήμεσαν κερανοῦς οἱ συνυπουργοὶ τοῦ Γλάδστονος, ὁ Ἀρτιγκτων, ὁ Τρεβέλυαν.

Ἐν τέλει, ὁ Ἔρθερτος Γλάδστον ῥητῶς εἶπε : «δὲν βλέπω κατὰ τί θὰ ρισκοκινδυνεύσῃ ἢ ἐξουσία τοῦ Στέμμα- τος, ἂν καταρτισθῇ καὶ ἐν Δουβλίῳ ἱρλανδικὸν κοινοβού- λιον».

Ὁ δὲ συντηρητικὸς ῥήτωρ Σμιθ εἰρωνεύθη τὴν γλῶσσαν αὐτὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ ὡς νὰ ἔλεγεν, εἶπε, : «Μὴ κυττάζετε τί σὰς λένε ὁ Ἀρ- τιγκτων καὶ ὁ Τρεβέλυαν ἀκούτ' ἐμένα, πυῦμαι ὁ γιὸς τοῦ πατέρα μου.»

Καὶ ἐδῶ ὁ κύριος Ζέγγελις, ὅστις δὲν πιπτεύομεν νὰ ἦνε υἱὸς τοῦ πατρὸς του Τρικούπη, ἐτρόμαξε τοσοῦτο, ὥστε κατεψήφισεν ὁ ἴδιος τὴν ἰδίαν του πρότασιν, μοναδικὸν χρονικὸν εἰς ὅλα τὰ κοινοβούλια !

Ἡ ἐξαγωγή τῶν ἰταλικῶν οἴνων τοῦ 1882 ὑπῆρξεν δι- λωτέρα τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ 1881 κατὰ 18,000,000 φράγ- κων. Τὴ ποσὴν δὲν εἶνε μικρὸν, καὶ δύναται νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς ἰδικούς μας οἴνοπαρκαγωγούς, τῶν ὁποίων ἡ ἐξαγωγή ὀλο- γὲν βεβαίως αὐξάνει. Ἀλλὰ καὶ πόσον αὐξάνει, καὶ ποῦ πηγαίνει, καὶ πῶς πηγαίνει, αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ἄ- γνωστα, ἀφοῦ ἓνα φλόαρον ἐρανοιστὴν καὶ μεταφραστὴν ξένης σοφίας, οὐδὲ κατ' ἄναρ ἰδόντα κἀν ὅτι ὑπάρχει καὶ ἐπιστήμη στατιστικῆς, τὸν ἐκάθισε τμηματάρχην αὐτὸς ὁ κ. Τρικούπη, διότι εἶνε ψηλὸς καὶ κάμνει ἐπομένως ὀρθὰς γωνίας ἀρθόλους μετὰ τὰς ὑποκλίσεις του εἰς τὴν αἴθουσάν του, καὶ διότι ἐῴγαλε ὀκτὼ δέκα βρωμόφυλλα ἢ Νέα Ἐλλάς μετ' ἐράνου καὶ ἐπαίτιαν καὶ τοῦτο ἕως ὅτου ἐξασφαλίσῃ θέσιν τμηματάρχου καὶ καθηγητοῦ ὁ ἀνικανώτατος καὶ ἐ- κεί καὶ ἐδῶ !

Ἐντὸς μιᾶς ἐξαετίας τὸ δημόσιον χρέος τῆς Ἰταλίας ἠύξθη κατὰ 1,390,863,000 φρ. Τὸ δὲ ὅλον χρέος ἀνέρ- χεται τὰ δέκα περίπου δισεκατομμύρια. Ἄλλ' ἐκεῖ τοῦλά- χιστον ἔχουν τὸ ἀντίτιμον τῶν ἑκατομμυρίων αὐτῶν εἰς στρατὸν καὶ ναυτικὸν μεγάλης δυνάμεως, εἰς δημόσια ἔργα καὶ τὸν κατακλύσαντα τὴν Ἰταλίαν πολιτισμὸν. Ἐδῶ δὲ διὰ τὸ ἦμισυ δισεκατομμύριον χρέους οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν ἢ τὰ τουρτουτοῦ τοῦτοῦ Δουζίνα καὶ τοῦ Γεωργίου καὶ τὸ σκου- πομάνικο τοῦ κ. Βαλέττα.

Ρακοσυλλέκτης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Αὐτοὶ οἱ ὁμογενεῖς !

Ὁ Λεωνίδα, ἐξαετῆς παῖς ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, λαμβάνει δῶ- ρον μίαν μπαπμονιέραν παρὰ φίλου τοῦ σπιτιοῦ.

— Δικὴ, μου εἶναι, ἀληθινά ;

— Δικῆσου, παιδί μου.

— Μὰ δικὴ μου, ἔτσι νὰ μπορῶ νὰ τὴν κάνω ὅ,τι θέλω ;

— Ναί ! Ναί !

— Ἐ ! τότε σ' τὴν πουλῶ ἓνα φράγκο !

Μία σκέψις καταλληλοτάτη διὰ μερικοὺς ποιητικοὺς ἀ- μανίτας :

«Τὸ οὐσιώδες δι' ἓνα ποιητὴν εἶναι νὰ τοῦ εἶναι ἀδύνα- τον νὰ μιμηθῇ κανένα.

«Πρὸ παντὸς ἄλλου ὀφείλει ὁ ἴδιος νὰ δημιουργήσῃ . . . καὶ πρὸ πάντων νὰ ἀναδημιουργήσῃ ὁ ἴδιος ἐν τῷ ἔργῳ του.» Αὐτὸ εἶναι, κύριε Βοντζαλίδη, ἔ *tutti quanti* !

Σημεῖον τοῦ καιροῦ.

Ἄκουσθὲν παρ' ἐνὸς συζύγου-ἔχοντος κτῆμα :

— Ἡ γυναῖκά μου πάσχει φρικτὰ ἀπὸ τοὺς ρευματι- σμούς της . . . Σημεῖον ὅτι θὰ βρέξῃ . . . Ἐ ! τὰ σπάρτά μου θὰ πᾶν καλά.